

Sygn. akt: VII C 304/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Rejonowy VII Wydział Cywilny w L.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Murawska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Iwona Majchrzak

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko(...)S.A. Oddział w P.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...)S.A. Oddział w P. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. W. kwotę 8.931,90 złotych (słownie: osiem tysięcy dziewięćset trzydzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 8.532,15 złotych od dnia 30 marca 2011 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 399,75 złotych od dnia 22 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 280,03 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje powodowi, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w L. kwotę 990,67 złotych tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych od nieuwzględnionej części roszczenia;

V. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w L. kwotę 1.425,59 złotych tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych od uwzględnionej części roszczenia.

Sygn. akt VII C 304/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 czerwca 2011 r. P. W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W. na rzecz powoda kwoty 15.201,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami począwszy od dnia 09 marca 2011 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, iż w dniu 08 lutego 2011 r. na skutek kolizji z samochodem marki B. nr rej. (...), należący do niego motocykl marki S. (...) nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Sprawcą kolizji był kierujący pojazdem B.. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego i pomimo ustalenia kosztów naprawy motocykla na kwotę 3.236,15 zł, odmówiła wypłaty odszkodowania. W swojej decyzji wskazała, iż do uszkodzeń pojazdu nie mogło dojść w okolicznościach opisanych w zgłoszeniu szkody. Wobec powyższego powód zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji szkody, której koszt wyniósł kwotę 399,75 złotych. Zgodnie z opinią koszty naprawy motocykla wyniosą kwotę 14.802,04 złotych. Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty, jednak ta nie odpowiedziała na wezwanie.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana(...)SA Oddział w P. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W treści pisma strona pozwana podała, iż nie istnieje związek przyczynowy pomiędzy uszkodzeniami motocykla a deklarowanym przez powoda **przebiegiem kolizji** z dnia 08 lutego 2011 r. Uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez powoda, a zatem wykluczona jest jej odpowiedzialność w zakresie zgłoszonych roszczeń. W toku postępowania likwidacyjnego rzeczoznawca strony pozwanej stwierdził, iż uszkodzenia motocykla o zgłoszonym zakresie nie mogły powstać w podanych okolicznościach. W jego ocenie motocykl posiadał **ślady wcześniejszych uszkodzeń i napraw**. Zdaniem strony pozwanej wątpliwe jest zaistnienie kolizji między pojazdami B. i S., bądź aby kolizja miała charakter niezamierzony i przypadkowy. Strona pozwana zakwestionowała również wysokość szkody, gdyż w sporządzonej na zlecenie powoda opinii **uwzględniono elementy, które nie mogły zostać uszkodzone w wyniku kolizji oraz koszt lakierowania elementów**, które w rynkowej sprzedaży występują już polakierowane pod kolor motocykla. Strona pozwana zakwestionowała także jej odpowiedzialność za **koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy** technicznej na zlecenie powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 lutego 2011 r. w miejscowości B. doszło do kolizji drogowej motocykla marki S. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność powoda P. W. z samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...), kierowanym przez R. D..

Kierujący samochodem marki B. o nr rej. (...) wyjechał za skrzyżowania z ulicy (...) i 10 marca, z zamiarem skrętu w lewo w ulicę (...). Manewr skrętu w lewo został wykonany nieprawidłowo przez kierowcę samochodu osobowego. Nie ustąpił on pierwszeństwa przejazdu podczas wykonywania manewru włączania się do ruchu. Samochód wjechał na prawy pas jezdni, którym poruszał się motocyklista, w celu uniknięcia kolizji motocyklista zjechał na lewy pas. Podczas manewru motocykl wywrócił się na lewą stronę i sunął po asfalcie wraz z motocyklistą.

Sprawca przyznał się do winy, został ukarany mandatem oraz punktami karnymi.

W wyniku zdarzenia uszkodzony został motocykl marki S. (...) o nr rej. (...).

Sprawca zdarzenia w dacie zdarzenia był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) S.A. Oddział w P.z siedzibą w W..

Dowód:

- notatka policyjna z dnia 09 lutego 2011 r., k. 8;
- zeznania świadka G. D., k. 64-65;
- zeznania świadka R. D., k. 65-66;
- przesłuchanie powoda, k. 66-67;
- wniosek o ubezpieczenie, k. 122;

- pisemna opinia biegłego sądowego K. G., k. 545-571;
- pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego K. G., k. 642-659.

Powód P. W. zakupił motor w 2010 roku w znajdującym się na terytorium Republiki Federalnej Niemiec salonie (...). Pojazd został wystawiony do sprzedaży jako motor demonstracyjny. Z uwagi na charakter pojazdu w momencie zakupu pozostawał on w użytku od 6 miesięcy. Cena motocykla wyniosła kwotę 4.000 Euro.

Motocykl powoda od dnia 19 marca 2010 r. do dnia 27 września 2010 r. był zarejestrowany w Niemczech pod nr rej. (...). W dniu 13 września 2010 r. pojazd uczestniczył w kolizji, na skutek której został uszkodzony. Ubezpieczyciel niemiecki przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił właścicielowi pojazdu odszkodowanie.

Na skutek zdarzenia z dnia 13 września 2010 r. doszło do uszkodzenia poszycia przodu, obudowy zasysania powietrza, wykładziny bocznej środkowej GL, podkładki lusterka lewego, lusterka lewego, wykładziny górnej wewnętrznej lewej, wykładziny doleju lewej, wykładziny przedniej lewej, dźwigni sprzęgła, rury kierunkowskazu lewego, klamki lewej, zbiornika paliwa, wykładziny przedniej kanapy, wykładziny tyłu, wykładziny tyłu lewej, osłony lewej, ramy, ramy tylnej lewej, dźwigni wahliwej tylnej, wspornika podnóżka tylnego lewego, obręczy koła przedniego, opony przedniej, łożyska koła przedniego, nakrętki przedniej lewej, osi przedniej, pochwy dystansowej przedniej, tarczy hamulcowej przedniej lewej, tarczy hamulcowej przedniej prawej, łącznika widełek, trzonu, łożyska, wspornika widełek, pokrywy silnika, pokrywy silnika tylnej lewej, uszczelki pokrywy silnika, dźwigni zmiany biegów, przełącznika.

Dowód:

- przesłuchanie powoda, k. 66-67;
- opinia D., k. 89-98;
- częściowo pisemna opinia biegłego sądowego W. K., k. 342-368
- częściowo ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. K., e-protokół z dnia 12 września 2013 r., 00:02:21-01:01:38;
- częściowo pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. K., k. 489-492;
- pisemna opinia biegłego sądowego K. G., k. 545-571;
- pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego K. G., k. 642-659;
- akta szkody.

W chwili zakupu motocykl miał uszkodzony dekiel silnika i był przerysowany po lewej stronie. Nie posiadał także owiewki, przełącznika zmiany biegów oraz klamki od hamulca. Powód dokonał częściowej naprawy motocykla. Nie wymienił jedynie dekla, który pomalował, zaś pozostałe części wymienił na oryginalne. Powód nie przyjechał do Polski na motocyklu, lecz przetransportował go busem.

Dowód:

- faktura za części nr (...) z dnia 10 listopada 2010 r., k. 62;
- faktura (...) z dnia 05 listopada 2010, k. 131;
- przesłuchanie powoda, k. 66-67.

W następstwie zdarzenia z dnia 08 lutego 2011 r. w pojeździe powoda doszło do uszkodzenia lusterka lewego, wykładziny dolnej lewej, wykładziny przedniej lewej, ciężarka wyważającego lewego, klamki lewej, dźwigni sprzęgła, wykładziny tyłu, wykładziny tyłu lewej, podnóżka przedniego lewego, wspornika podnóżka tylnego lewego, pokrywy silnika przedniej lewej, dźwigni zmiany biegów.

Niesprawność pokrywy silnika oraz lampy kierunkowskazu lewego to uszkodzenia, które powstały podczas kolizji motocykla z dnia 13.09.2010 r. na terenie Niemiec pokrywające się z usterkami zgłoszonymi po zdarzeniu z dnia 08.02.2011 r.

Zniszczenia elementów strony prawej S. nie mają związku ze zgłoszoną kolizją. Zaistniałe zdarzenie w B. przy ul. (...) miało charakter losowy.

Dowód:

- częściowo pisemna opinia biegłego sądowego W. K., k. 342-368
- częściowo ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. K., e-protokół z dnia 12 września 2013 r., 00:02:21-01:01:38;
- częściowo pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. K., k. 489-492;
- pisemna opinia biegłego sądowego K. G., k. 545-571;
- pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego K. G., k. 642-659.

Całkowity koszt naprawy motocykla powoda związany z przywróceniem pojazdu S. nr rej. (...) do stanu sprzed szkody z lutego 2011 r. wykonany w stacji serwisowej producenta motoru wynosi 8.532,15 złotych brutto i odpowiada ona kosztom naprawy brutto tego motocykla. Wyliczenia kosztów naprawy dokonano w oparciu o kalkulację w eksperckim systemie Audatex według stanu na miesiąc powstania szkody – luty 2011 roku. W kalkulacji tej koszty naprawy pojazdu obejmującej wyżej wskazany zakres i kwalifikacje uszkodzeń zostały obliczone przy zastosowaniu cen nowych, oryginalnych części zamiennych i materiałów oraz ustalonych przez producenta norm czasowych operacji naprawczych, lakierniczych, dodatkowych i powiązanych. Koszty naprawy wyliczone zostały przy zastosowaniu średnich rynkowych stawek za roboczogodzinę pracy wynoszących odpowiednio 150 złotych netto za 1 rbg dla prac mechaniczno-blaharskich i 150 złotych netto z 1 rbg dla prac lakierniczych, stosowanych w lutym 2011 roku przez autoryzowane serwisy (...).

Dowód:

- częściowo pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów L. S., k. 430-445;
- pisemna opinia biegłego sądowego K. G., k. 545-571;
- pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego K. G., k. 642-659.

Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy kolizji. Z uwagi na trwające czynności wyjaśniające powstanie szkody, ubezpieczyciel poinformował powoda o przedłużeniu terminu ponad okres 30-dniowy przewidziany na usunięcie szkody.

W toku postępowania likwidacyjnego koszt usunięcia szkody wyceniono na kwotę 3.236,15 złotych.

Decyzją z dnia 29 marca 2011 r. ubezpieczyciel stwierdził brak podstaw do wypłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Według strony pozwanej nie został stwierdzony związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy uszkodzeniem a zgłoszonym zdarzeniem. Podstawą odmowy wypłaty świadczenia były zbieżne uszkodzenia motocykla, które zostały

zgłoszone do likwidacji po kolizji z dnia 08 lutego 2011 r. z uszkodzeniami motocykla powstałymi w dniu 13 września 2010 r.

Dowód:

- pismo z dnia 08 marca 2011 r., k. 9;
- pismo z dnia 29 marca 2011, k. 10;
- kalkulacja z dnia 21 lutego 2011, k. 11-14;
- notatka służbowa, k. 99-100;
- opinia techniczna, k. 101-115;
- częściowo zeznania świadka J. B., k. 186-188;
- akta szkodowe.

Powód zlecił rzeczoznawcy samochodowemu K. L. wykonanie kalkulacji naprawy motocykla. Zgodnie z wykonaną ekspertyzą koszt naprawy pojazdu wynosi 14.802,04 złotych. Za sporządzenie prywatnej ekspertyzy powód zapłacił kwotę 399,75 złotych.

Dowód:

- opinia techniczna nr JG- (...) z dnia 24 lutego 2011 r., k. 15-26;
- faktura VAT nr (...) z dnia 28 lutego 2011 r., k. 27.

Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 19.821,79 złotych, na która składały się kwota 14.802,04 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, kwota 399,75 zł tytułem zwrotu wydatków za przygotowanie prywatnej opinii oraz kwota 4.620 zł tytułem odszkodowania za zniszczoną podczas kolizji odzież ochronną.

Dowód:

- pismo z dnia 18 kwietnia 2011 r., k. 28.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje w części na uwzględnienie.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowane w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Bezsporne w sprawie pozostawało, że w wyniku kolizji z dnia 08 lutego 2011 roku uszkodzeniu uległ motocykl powoda, a podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody jest strona pozwana, którą ze sprawcą szkody łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie stanowisko procesowe strony pozwanej opierało się w pierwszej kolejności na zaprzeczeniu jej odpowiedzialności za szkodę w pojeździe powoda co do zasady, jedynie zaś ewentualnie podnosiła ona, że zgłoszona szkoda została zawyżona. Sporna pomiędzy stronami pozostawała kwestia przebiegu kolizji z dnia 08 lutego 2011 r. i czy na skutek tej kolizji wskazane przez powoda uszkodzenia pojazdu mogły powstać. Strona pozwana zakwestionowała również wysokość szkody, gdyż w sporządzonej na zlecenie powoda opinii uwzględniono elementy, które nie mogły zostać uszkodzone w wyniku kolizji oraz koszt lakierowania innych elementów, które w rynkowej sprzedaży występują już polakierowane pod kolor motocykla. Strona pozwana zakwestionowała także jej odpowiedzialność za koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy technicznej na zlecenie powoda.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyszczególnione uprzednio dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków i wyceny pojazdów oraz akta szkodowe. Dokumenty zebrane w aktach sprawy Sąd uznał za wiarygodne. Nie były one bowiem kwestionowane przez strony postępowania.

W przekonaniu Sądu brak jest najmniejszych wątpliwości, iż w dniu 08 lutego 2011 roku doszło do zdarzenia szkodowego – wypadku, które to zdarzenie było zdarzeniem losowym. Nie oznacza to jednak, iż za każde zdarzenie ubezpieczyciel będzie ponosił odpowiedzialność. Dlatego też Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia czy do zdarzenia drogowego z dnia 08 lutego 2011 roku mogło dojść w okolicznościach podanych przez jej uczestników. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wykonana została rekonstrukcja zdarzenia. Biegły sądowy wskazał, iż kolizja miała miejsce, przy dużym prawdopodobieństwie w takich okolicznościach jak wskazują uczestnicy kolizji. W ich zeznaniach nie występują sprzeczności dotyczące w szczególności opisu przebiegu zdarzenia i korelują z uszkodzeniami analizowanego motocykla w przypadku kolizji z samochodem marki B..

Za przydatną do rozstrzygnięcia sprawy i wiarygodną Sąd uznał opinię biegłego sądowego K. G.. Dokonując oceny opinii biegłego oraz biorąc pod uwagę pozostały materiał dowodowy sprawy Sąd uznał opinię za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii. Sąd nie miał też żadnych zastrzeżeń co do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe opinii są wyczerpujące i zostały dostatecznie umotywowane. W toku postępowania strona pozwana zgłaszała liczne zastrzeżenia i zarzuty co do opinii biegłego, jednakże biegły sądowy w sposób jednoznaczny i konkretny odniósł się do nich w opinii uzupełniającej i wykazał ich bezpodstawność. Zgodnie z opinią biegłego zdarzenie mogło mieć miejsce w okolicznościach wskazanych przez uczestników kolizji. Analiza zakresu uszkodzeń wskazanych przez strony postępowania po kolizji w B. w aspekcie kosztorysu wykonanego przez D. po kolizji w Niemczech wskazuje, iż uszkodzenia powstałe na terenie Niemiec są znacznie obszerniejsze. Część uszkodzeń motocykla po kolizji na terenie Niemiec wykluczała pojazd z dalszej eksploatacji (dźwignia sprzęgła, rura kierunkowskazu lewego, dźwignia wahliwa tylna, obręcz koła przedniego, oś przednia, drążek zmiany biegów itp.) Elementy wymienione powyżej nie zostały wskazane jako uszkodzone podczas kolizji z India 08 lutego 2011 r. Z powyższego wynika, że motocykl aby być eksploatowany został naprawiony po zdarzeniu z Niemiec, przynajmniej w części umożliwiającej dopuszczenie go do ruchu po terenie kraju. Po sprowadzeniu na teren polski obszar celny motocykl został poddany badaniu na

stacji diagnostycznej w celu dokonania zarejestrowania pojazdu. Tym samym nie ulega wątpliwości, że motocykl był naprawiony pomiędzy obiema kolizjami. Podczas sunięcia po asfalcie mogło dojść do przetarcia analogicznych elementów strony lewej pojazdu, uszkodzenie tych samych elementów motocykla podczas obu kolizji podczas sunięcia po lewej stronie, nie może stanowić okoliczności decydującej o wykluczeniu możliwości zaistnienia kolizji z dnia 08 lutego 2011 r.

Biegły W. K. wskazał, że nie jest w stanie wydać kategorycznej opinii, jednak wskazał że do przedmiotowego zdarzenia z dużym prawdopodobieństwem mogło dojść, zaś w jego efekcie uszkodzeniu uległyby wskazane przez niego elementy pojazdu. Biegły nie był w stanie stwierdzić, że kolizja nie miała miejsca. Z kolei biegły K. G., po przeprowadzonych oględzinach miejsca zdarzenia, nie miał wątpliwości że do zdarzenia doszło, i posiadało ono charakter losowy.

Zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na wykluczenie uszkodzonych elementów prawej strony pojazdu. Biegły K. G. oraz W. K. podali zgodnie, iż nie mogą zostać zakwalifikowane do wymiany w związku ze zdarzeniem tłumik, kierunkowskaz prawy, lusterko, prawa wykładzina boczna, środkowa lewa, wykładzina boczna lewa, wykładzina górna lewa. W tym zakresie obie opinie są zbieżne, a tym samym pozostałe elementy pojazdu, które zostały uszkodzone podczas zdarzenia z dnia 08 lutego 2011 r.

Sąd przyznał opiniom przymiot pełnej wiarygodności, nie znajdując podstaw do podważania jej wartości dowodowej i do konieczności przeprowadzania dowodu z opinii innych biegłych tej samej bądź innej specjalności, ani też z opinii Instytutu.

To, że jedna ze stron kwestionuje wszystkie opinie złożone do akt sprawy, gdyż się z nimi nie zgadza, nie stanowi podstawy dla Sądu do powoływania kolejnych biegłych aż do momentu wydania satysfakcjonującej stronę opinii.

W tym miejscu podkreślić wypada, iż przedłożone przez strony prywatne opinie dotyczące korelacji szkód w pojeździe powoda nie mogą być traktowane jak opinia biegłego sądowego i stanowić podstawy czynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Waler taki ma bowiem jedynie opinia wydana przez biegłego sądowego powołanego na mocy wydanego w toku prowadzonego postępowania postanowienia dowodowego Sądu w ramach określonej tezy dowodowej. Prywatna opinia, niezależnie od fachowości podmiotu ją sporządzającego, stanowić może wyłącznie dokument prywatny, który traktować należy jako rozwinięcie stanowiska procesowego strony ją przedkładającej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011 r., II CSK 323/2010, LexPolonica nr 2578253). Warto w tym zakresie przywołać stanowisko biegłego W. K., iż „opinia rzeczoznawcy J. B. należy traktować jako analizę wskazującą wersje powstania uszkodzeń, gdyż jest oparta najpierw na założeniach rzeczoznawcy, a dopiero później analizie uszkodzeń do wcześniejszych założeń, które są wersją tylko rzeczoznawcy i nie wynikają z materiału dowodowego”. Mając na uwadze powyższe rzeczoznawca strony pozwanej i świadek J. B., podczas przygotowania opinii dopuścił się naruszenia zasad ustalania zaistnienia przyczyn i skutków kolizji. Wpierw bowiem założył on, że kolizja nie mogła mieć miejsca, a dopiero wówczas poszukiwał dowodów na poparcie swojej tezy. W swojej opinii rzeczoznawca dążył do podważenia zaistnienia kolizji i wykazania próby dokonania oszustwa przez powoda, wykluczając już na wstępie iż do przedmiotowego zdarzenia mogło w rzeczywistości dojść. Dlatego Sąd z powyższych przyczyn odmówił wiarygodności zeznaniom świadka, jak również dokumentów prywatnych sporządzonych przez niego, które znalazły się w aktach sprawy oraz w aktach szkodowych, w tym innych dokumentów i kalkulacji sporządzonych na rzecz strony pozwanej w oparciu o opinię J. B..

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczeniu dowodu z opinii instytutu naukowego. W tym miejscu podkreślić trzeba, że zgodnie z jednolitym w tym przedmiocie stanowiskiem judykatury, zadaniem biegłego sądowego nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, lecz naświetlenie i umożliwienie wyjaśnienia przez sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych, przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego materiału sprawy (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1969 r., I CR 140/69, OSNC 1970, nr 5 poz. 85; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 360/06, LEX nr 238973). Nie sposób było zatem przyjąć, że skoro biegli w opiniach uznali, że do zdarzenia z wysokim prawdopodobieństwem doszło i ustalili koszty naprawy szkody na kwotę wyższą niż wstępnie dokonała tego strona pozwana, to kolejna opinia mogłaby

przesądzić, że do kolizji z dnia 08 lutego 2011 r. nie doszło. Ustaleń faktycznych dokonuje Sąd, który może w tym zakresie oprzeć się na opinii biegłego, podlegającej - tak jak każdy inny środek dowodowy - ocenie zgodnie z wymogami art. 233 § 1 k.p.c.

Należy także zauważyć, co Sąd Rejonowy również miał na względzie, iż na potrzeby niniejszej sprawy opinie przygotowali trzech biegli, a zatem kolejny dowód z opinii biegłego (instytutu naukowego) spowodowałby jedynie bezzasadne przedłużenie toku postępowania. Sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z kolejnego biegłego (bądź instytutu) tylko dlatego, że jedna ze stron nie zgadza się z wnioskami wcześniejszej opinii, jak i nie uznaje argumentacji biegłych co do podnoszonych przez stronę zarzutów, a której to wnioski zostały w pełni podzielone przez Sąd. Potrzeba taka nie może być zatem jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii, lecz być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii. Dlatego uznając opinie biegłych sądowych, w szczególności opinii biegłego K. G., za jasne, rzetelne, kompetentne i przekonujące, Sąd Rejonowy uznał za całkowicie zbędne dopuszczanie dowodu z opinii instytutu naukowego. Biegli w sposób szczegółowy udzieli odpowiedzi na postawione przez Sąd i strony pytania, i zdaniem Sądu, nie sposób dopatrzeć się w przedstawionych przez nich wnioskach oraz wywodach błędów, nieścisłości, czy też nielogiczności. Uwzględniono w opiniach szereg aspektów mających istotne znaczenie dla wyjaśnienia wszelkich okoliczności niniejszej sprawy, a biegli szczegółowo uzasadnili podstawy swoich ustaleń i wniosków.

W konsekwencji uznać należało, iż doszło do zdarzenia aktualizującego odpowiedzialność strony pozwanej. W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy dla uwzględnienia roszczeń powoda należało uznać wykazanie przez niego wysokiego stopnia prawdopodobieństwa pomiędzy wypadkiem a powstaniem szkody (por. A. Olejniczak, Komentarz do art. 361 Kodeksu cywilnego, LEX). Dlatego też skoro zdarzenie zaistniało w okolicznościach wskazywanych przez jej uczestników, to należy uznać, że kolizja jako źródło odpowiedzialności strony pozwanej wystąpiła. W opinii złożonej do sprawy biegły K. G. stwierdził, iż na podstawie charakteru uszkodzeń powstałych w pojeździe powoda, przy uwzględnieniu możliwych do ustalenia parametrów uszkodzeń można jednoznacznie stwierdzić, iż doszło do zaistnienia kolizji. Zdaniem biegłego, zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na precyzyjne i jednoznaczne odtworzenie przebiegu zdarzenia. Biegły mógł przypisać uszkodzenia motocykla do analizowanego zdarzenia, a zatem wymóg wykazania związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a szkodą należało uznać za spełniony.

Przedstawione rozważania przesądzają, iż żądanie powoda wypłaty odszkodowania uznać należy za usprawiedliwione co do zasady.

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, Biul. SN 2003, z. 6, poz. 4), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (wyrok SN z dnia 11 grudnia 1997 r., I CKN 385/97, LEX nr 50530).

W ocenie Sądu z technicznego punktu widzenia właściwą jakością naprawy pozwalającą na optymalne przywrócenie samochodu do stanu poprzedniego gwarantuje jej wykonanie zgodnie z procedurami i technologią naprawy producenta. Części oryginalne spełniają wszelkie wymagania technologiczne i posiadają właściwe parametry. Części zamiennie użyte do naprawy muszą być najwyższej jakości, tj. takiej jaką posiadają oryginalne części. Wymaga tego technologia naprawy producenta oraz procedury stosowane w serwisach. Zamienniki ustępują znacząco jakością częścią oryginalnym. W ocenie Sądu do obliczeń należy przyjąć ceny nowych, oryginalnych części zamiennych i materiałów, ustalone przez producenta normy czasowe operacji naprawczych, lakierniczych, dodatkowych i powiązanych oraz stawki naprawy za roboczogodzinę w wysokości średnich stawek stosowanych w dacie powstania szkody przez renomowane warsztaty naprawcze na terenie L. i okolic. Nie ulega wątpliwości, że przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał

przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (wyrok SN z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981, z. 10, poz. 186). Zastosowanie do naprawy motocykla powoda w niniejszej sprawie nowych, oryginalnych części jest uzasadnione. Pojazdy, które brały udział w wypadku tracą na wartości mimo naprawy, a jako że celem jest pełne wyrównanie szkody w majątku poszkodowanego powoda, stąd jest on uprawniony do wyboru części zamiennych i ich producenta. Wybór oryginalnych części zamiennych w sposób pełniejszy przywraca rzecz do stanu poprzedniego, jako że zastosowanie nieoryginalnych zamienników w większym stopniu obniża wartość rynkową pojazdu po wypadku. Jedynie w przypadku gdyby koszt naprawy samochodu był wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Taka sytuacja jednak w niniejszej sprawie nie wystąpiła. Wskazać przy tym należy, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515) oraz czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza tą rzecz naprawić (wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410). Poszkodowany nie musi zatem naprawiać pojazdu, może sprzedać go zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo, dokonać naprawy własnoręcznie bądź użyć do naprawy części używanych lub podróbek. W przedmiotowej sprawie przed szkodą w motocyklu powoda zamontowane były części oryginalne, na co wskazuje data produkcji motocykla (2010 rok), oraz okoliczność że pojazd w chwili zdarzenia był jeszcze objęty gwarancją producenta. Motocykl został zakupiony w stanie kompletnym i uczestniczył w jednej kolizji. Okoliczności te w ocenie Sądu przemawiają za przyjęciem, że właściwym sposobem na przywrócenie stanu poprzedniego będzie naprawa z użyciem oryginalnych, nowych części zamiennych.

W ocenie Sądu stanowisko strony pozwanej o odmowie wypłaty odszkodowania jest błędne. Powołany w toku sprawy biegły sądowy z zakresu wyceny wartości pojazdów - L. S. ustalił koszt brutto naprawy motocykla powoda przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części na kwotę 6.400,46 złotych. Natomiast naprawa wykonana z użyciem nowych, oryginalnych części w autoryzowanej stacji pojazdów producenta wyniesienie kwotę 8.532,15 złotych, zaś wykonana naprawa poza (...) S. wyniesieni kwotę 7.929,45 złotych. W ocenie Sądu obie opinie są rzetelne, sporządzona zgodnie z zasadami kosztorysowania napraw pojazdów, stąd brak jest podstaw do ich podważenia. Co istotne opinie obu biegłych wskazały, iż koszt naprawy pojazdu wyniesie więcej niż ustalony przez stronę pozwaną koszt naprawy. Przy uwzględnieniu powyższych rozważań, zdaniem Sądu właściwe usunięcie szkody w pojeździe powoda umożliwi naprawa w autoryzowanej stacji pojazdów producenta pojazdów marki S., dlatego kwota 8.532,15 złotych została uznana za odpowiednią.

Sąd uwzględnił również powództwo co do kwoty 399,75 złotych tytułem zwrotu zapłaty za fakturę VAT wystawioną za wykonanie na zlecenie powoda kalkulacji naprawy samochodu przez niezależnego rzeczoznawcę. O możliwości wliczenia takiej kwoty do sumy odszkodowania orzekł Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117). Jako że kosztorys dokonany przez stronę pozwaną jest rażąco zaniżony, a powód nie posiada fachowej wiedzy co do oceny jego prawidłowości, był niejako zmuszony do przejścia obowiązków strony pozwanej w tym zakresie i wykonać kalkulację naprawy, tak by móc określić wysokość swego roszczenia.

Sąd uznał racje powoda, iż od zasądzonego odszkodowania należą się również odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powyższa regulacja jest koherentna tak z treścią art. 455 k.c. oraz w poglądem judykatury, a dalej z poglądem przedstawicieli piśmiennictwa w tym zakresie. Wskazuje się, że skoro świadczenie z czynów niedozwolonych, jest świadczeniem bezterminowym, zobowiązany to jego spełnienia, w tym także ubezpieczyciel, winien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W realiach przedmiotowej sprawy na niezwłoczność należy patrzeć przez pryzmat art. 817 § 1 k.c. Z chwilą wezwania do zapłaty (co powoduje przekształcenie zobowiązania bezterminowego w terminowe) oraz z upływem terminu do spełniania świadczenia, w tej sprawie z

upływem 30 dni od daty wezwania, dłużnik – tu strona pozwana pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem danego świadczenia. Orzekając w tym przedmiocie Sąd miał na uwadze datę zgłoszenia szkody w pojeździe, oraz decyzję strony pozwanej z dnia 08 marca 2011 r. o przedłużeniu postępowania likwidacyjnego z związku z ustaleniem przyczyn zaistnienia szkody o okres 14 dni. W konsekwencji Sąd przyznał odsetki ustawowe od kwoty 8.532,15 zł od dnia 30 marca 2011 r., zaś od kwoty 399,75 złotych od dnia 22 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty, czyli następnego dnia po dniu wymagalności roszczenia, bowiem w tym dniu zostało stronie doręczone wezwanie do zapłaty z dnia 18 kwietnia 2011 r.

Dalej idące powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Przepis powyższy przewiduje możliwość stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań. W przedmiotowej sprawie powód wygrał w 59%. Na koszty procesu powoda składa się kwota 761 złotych z tytułu opłaty sądowej od pozwu, 17 złotych opłaty od pełnomocnictwa, kwota 1.200 złotych zaliczki na wynagrodzenie biegłego oraz kwota 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego, tj. łącznie kwotę 4.378 złotych. Natomiast na koszty postępowania poniesione przez stronę pozwaną składa się kwota 2.400 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej, kwota 3.500 tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłych sądowych, tj. łącznie kwotę 6.917 złotych. Mając to na uwadze, Sąd zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej, przy uwzględnieniu stopnia wygrania sprawy oraz po dokonaniu skompensowania, kwotę 280,03 złotych (2.583,02 zł – 2.302,97 zł) tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.

Suma wydatków w postępowaniu wyniosła kwotę 6.859,63 złotych, z czego kwota 2.416,26 złotych została tymczasowo pokryta ze środków budżetowych sądu.

Rozstrzygnięcie z pkt IV i V wyroku znajduje uzasadnienie w art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 167 poz. 1398 z późn. zm.). Powód i strona pozwana stosownie do przegranej w toku procesu, zostali zobowiązani do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w L.) kwoty 2.416,26 złotych tytułem nieziszczonych kosztów sądowych – wynagrodzenia biegłego, wyłożonych tymczasowo ze środków budżetowych sądu, powód kwotę 990,67 złotych, a strona pozwana 1.425,59 złotych.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.